

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.901 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X en
2. X, beiden in eigen naam en in hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen
3. X
4. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HADIEL HOLAIL, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 augustus 2000 verklaren verzoekers zich vluchteling.

Op 30 augustus 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekers de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31 juli 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissingen van weigering tot verblijf.

Op 30 augustus 2002 stellen verzoekers tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 161.821 van 11 augustus 2006.

Op 1 augustus 2002 wordt verzoeker aangehouden wegens valsheid in geschrifte.

Op 3 oktober 2002 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 27 januari 2003 verzoekt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de burgemeester van Antwerpen via een schrijven om ook verzoekster en de kinderen op te halen.

Op 27 mei 2003 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen wegens mededaderschap aan diefstal met braak via inklimming en valse sleutels en wegens het verkopen, invoeren en dragen van verboden wapens.

Op 12 juli 2005 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 5 juni 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 november 2007 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds augustus 2000 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse taallessen volgden, werkbereid zijn en zicht op werk hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun

asielaanvraag werd afgesloten op 31.07.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 02.08.2002. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure — namelijk ongeveer een jaar en elf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Er dient opgemerkt te worden dat onder asielpprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en/of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielpprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

Aangaande het argument dat verzoekers wensen te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe voorwaarden komen met betrekking tot de regeling van het verblijf en hiervan een uittreksel van een nota voorleggen; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Daarenboven wordt geheel terzijde opgemerkt dat het dossier van de betrokkenen elementen van openbare orde bevat. Zo werd de verzoeker op 01.08.2002 het voorwerp van een proces-verbaal met het nummer AN. 17.23.062009/2002 aangaande gekwalificeerde heling en gebruik van valse authentieke en openbare geschriften. Op 27.05.2003 werd hij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen (wegens mededaderschap diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en tevens mededaderschap wapens-verboden wapen-fabricatie, verkoop, invoer, dragen).

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat betrokkenen reeds meer dan zes jaar op illegale wijze in het land verblijven. Uit dit illegale verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Het feit dat betrokkenen in totaal meer dan acht jaar in België verblijven, kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien ze in de eerste plaats zelf gevolg dienden te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkenen nog steeds op illegale wijze in België verblijven is dan ook geheel te wijten aan hun eigen houding op dat moment.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een eerste en een tweede middel aan, die luiden als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Het regeerakkoord - Leterme I van maart 2008 vermeldt immers deze criteria als redenen voor een regularisatie van het verblijf van mensen zonder papieren.

Er zou nadien zo snel mogelijk een omzendbrief komen waarin de criteria verder uitgewerkt zouden worden; deze is er tot op heden niet. De bevoegde minister Turtelboom blijft excuses vinden om de omzendbrief niet uit te hoeven brengen.

In de afgelopen maanden werd wel meermaals gesteld dat het criterium 'langdurige procedure' reeds uitwerking zou hebben in die zin dat er lijsten gemaakt zouden zijn van personen die op basis van dit criterium in aanmerking komen voor regularisatie, en dat er in hun dossiers geen negatieve beslissingen genomen zouden worden. Slechts een greep uit de persberichten hieromtrent:

Nieuwsblad 25.06.2008: "Er worden voorlopig geen personen uitgewezen die onder de nieuwe criteria voor langdurige procedure zullen vallen, liet Turtelboom woensdag in de Kamer verstaan." Stad Gent: "Bij navraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat op dit moment bijgevolg nog steeds de oude 'regels' toegepast worden. Wel zou de Dienst Vreemdelingenzaken beslissingen in dossiers met het criterium 'lange procedure 4 tot 5 jaar' opschorten."

Provincie Limburg: "Mensen die heel duidelijk aan de nieuwe criteria voor lange procedures voldoen, zullen voorlopig geen negatieve beslissing krijgen op hun lopende regularisatie-aanvraag." www.vluchtelingendienst.be en www.vreemdelingenrecht.be: "De Dienst Vreemdelingenzaken heeft al lijsten gemaakt van vreemdelingen die potentieel onder deze nieuwe maatregel kunnen vallen. Mensen die aan deze criteria voldoen zullen de komende weken en maanden dus wellicht geen negatieve beslissingen meer krijgen op hun lopende regularisatie-aanvraag."

De heer Rosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, riep tevens op om negatieve beslissingen in dossiers met een lange procedure aan hem door te geven.

Het is dan ook duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitlatingen en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoekers niet gehonoreerd werden.

De beslissing zou alleen hiervoor al geschorst en nietigverklaard moeten worden."

"TWEEDE MIDDEL: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het reehtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het art. 8 E.V.R.M. en het art 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoekers zullen hierna aantonen dat de motivering deels niet afdoende is en deels onjuist:

1. De motiveringsverplichting in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Verzoeker legde bij de aanvulling d.d. 04.12.2008 op het oorspronkelijk verzoekschrift een werkaanbod voor van (...).

Het regeerakkoord - Leterme I van maart 2008 vermeldt immers deze criteria als redenen voor een regularisatie van het verblijf van mensen zonder papieren.

Er zou nadien zo snel mogelijk een omzendbrief komen waarin de criteria verder uitgewerkt zouden worden; deze is er tot op heden niet. De bevoegde minister Turtelboom blijft excuses vinden om de omzendbrief niet uit te hoeven brengen.

- I.v.m. het vaststaand werkaanbod

De regering-Leterme I heeft in haar akkoord vermeld dat mensen zonder papieren die een vaststaand werkaanbod kunnen voorleggen en aanwezig waren op het grondgebied op 31.03.2007, op basis hiervan een arbeids- en verblijfsvergunning zullen kunnen krijgen. Minister van Werk Milquet bereidde reeds een KB voor waarin een arbeidsvergunning D wordt ingesteld voor deze personen. Het zou dan ook onlogisch zijn om intussen mensen die hiervoor duidelijk in aanmerking komen, uit te wijzen.

Deze buitengewone politieke situatie vormt op zich een buitengewone omstandigheid voor verzoekster en vele anderen met dezelfde kwalificaties.

Verzoeker valt onder deze categorie: hij was op 31.03.2007 in België en heeft een vaststaand werkaanbod.

De bestreden beslissing noemt "het zicht hebben op werk" geen buitengewone omstandigheid.

Dit is echter al te gemakkelijk; hieruit blijkt geenszins waarom het voor de Belgische staat nog nodig of zelfs nuttig is om verzoekers naar hun land van herkomst te sturen om hen daar een verblijfsmachtiging te laten aanvragen, terwijl het goed mogelijk is dat zij op zeer korte termijn in aanmerking komen voor een verblijf als 'economisch migrant'. De bestreden beslissing is op dit vlak dan ook niet afdoende gemotiveerd.

Besluit: de beslissing is deels niet afdoende en deels onjuist gemotiveerd.

Verzoekers zijn van mening dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken deels niet afdoende is en deels onjuist, en dit omwille van de motieven hierboven uiteengezet.

Verzoekers verwijzen dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Verzoekers menen dan ook gezien het bovenstaande dat de motivering niet afdoende is."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het middel van verzoekers niet ernstig is. Verzoekers menen immers te voldoen aan regularisatiecriteria die vooralsnog onbekend zijn. Verwerende partij stelt dat de verwachtingen van verzoekers hoogstens te wijten zijn aan beleidsintenties waarvoor de beslissende overheid allerm minst verantwoordelijk kan geacht worden. Verwerende partij benadrukt dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen niet juridisch afdwingbaar zijn, zodat in het kader van een wettigheidscontrole niet kan getoetst worden aan een omzendbrief. Met betrekking tot de vermeende schending van het vertrouwensbeginsel en de verwijzing naar het regeerakkoord Letermé I is verwerende partij dezelfde mening toegedaan. Verwerende partij duidt erop dat waar verzoeker zichzelf kwalificeert als "economisch migrant" en derhalve meent verblijfsgerechtigd te zijn, dit een louter persoonlijke overtuiging is die niet strookt met de huidige wetgeving.

Verder wijst verwerende partij erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk werd verklaard omdat geen elementen werden aangebracht die verantwoordden dat de aanvraag in België gebeurde en niet via de reguliere procedure. Verzoekers voeren thans echter argumenten ten gronde aan en betwisten geenszins de motieven van de bestreden beslissing, namelijk dat verzoekers in de mogelijk verkeerden om de aanvraag in het buitenland in te dienen. Verwerende partij is van mening dat het argument dat het bestuur geen beslissingen neemt in sommige dossiers geheel onterecht is. Vervolgens stelt verwerende partij, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt op welke gronden de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Bijgevolg konden verzoekers met kennis van zaken oordelen of het zinvol was een beroep tegen de beslissing in te stellen.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) wijst verwerende partij erop dat dit artikel een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat. Verwerende partij stelt dat een niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied geen verboden inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekers uitmaakt. Verwerende partij wijst hierbij op het jarenlange illegale verblijf van verzoekers en dat hieruit geen rechten kunnen worden geput met het oog op regularisatie.

2.3. Daar het eerste middel grotendeels een herhaling vormt van het tweede middel en ook op het tweede middel voortbouwt, wordt erop gewezen dat voor een goed begrip van onderstaande analyse beiden samen worden behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de

bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers uiten voorts kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voeren in feite de schending van de materiële motivering aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van de aanvraag, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekers voerden in hun aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“1. Buitengewone omstandigheden die de aanvraag in het land van oorsprong onmogelijk maken :

Buitengewone omstandigheden zoals vermeld in de migratienota van de thans nog onderhandelende kandidaat regeringspartijen

De nota van de onderhandelende kandidaat regeringspartijen stellen dat er bijkomende criteria zullen gehanteerd worden in de toekomst met betrekking tot afgewezen asielzoekers.

Dat deze criteria onder andere inhouden dat éénieder welke meer dan vijf jaar heeft gewacht in zijn procedure bij de Raad van State in aanmerking komt. Dat verzoekers zich in deze hypothese bevinden. Dat zij een asielaanvraag hebben ingediend op 9 augustus 2000. Dat het arrest van de Raad van State inzake deze aanvraag dateert van na 24 augustus 2005.

De regering zal de regularisatiecriteria m.b.t de buitengewone omstandigheden verduidelijken in een rondzendbrief (langdurige procedure, prangende humanitaire situatie of ziekte). Het criterium m.b.t. de langdurige procedure zoals tot nog toe toegepast hield enkel rekening met een asielprocedure van 3 jaar (met kinderen) of 4 jaar (zonder kinderen). Dit breiden we uit naar 4 of 5 jaar in procedure waarbij de Raad van State en/of art. 9,3 oude vreemdelingenwet volgend op een asielprocedure wordt meegerekend. In dit laatste geval wordt nagegaan of de betrokkene duurzame bindingen heeft met het land. Zo wordt onderzocht of de betrokkene voldoende geïntegreerd is (kennis van één van de landstalen, schoolloopbaan en inburgering van de kinderen, werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien) en bovendien in elk van voormelde gevallen geen gevaar betekenen voor de veiligheid en openbare orde.

Dat zij derhalve in aanmerking komt voor regularisatie conform deze nota.

Dat in ieder geval de beoordeling van huidig verzoek niet in tegenstelling met de vernoemde nota kan beslist worden door de huidige Minister die enkel een Minister is in lopende zaken. Dat de

nieuwe regeringspartijen duidelijk te kennen hebben gegeven een wijziging van koers te willen aanbrengen en dat hiermee door de huidige Minister van lopende zaken rekening moet gehouden worden.

Dat dit in ieder geval een nieuw element is in de zin van art. 9 bis.

Dat er zeer zeker geen tegenindicaties zijn en dat verzoekers voor wat betreft hun integratie verwijzen naar de grond van de aanvraag en het gevoegde stukkenbundel waaruit hun integratie blijkt.

Dat derhalve in elk geval buitengewone omstandigheden worden aangetoond.”

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekers uiten kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat verwerende partij stelt dat de door verzoekers aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat zij ingevolge het regeerakkoord Leterme I van maart 2008 voldoen aan in het regeerakkoord opgenomen regularisatiecriteria, te weten de langdurige asielprocedure en het vaststaand werkaanbod. Verzoekers wijzen erop dat in de nabije toekomst een omzendbrief van de minister van Migratie- en asielbeleid verwacht wordt, waarin de regularisatiecriteria verder uitgewerkt worden. Verzoekers steunen hun argument door te verwijzen naar allerhande persberichten en uitspraken van de bevoegde instanties. Verzoekers stellen bijgevolg: *“Het is dan ook duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitlatingen en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoekers niet gehonoreerd werden”.*

Na analyse van de bovenstaande aanvraag om machtiging tot verblijf, wijst de Raad erop dat het regeerakkoord Leterme I van maart 2008 niet in de aanvraag van verzoekers werd aangehaald omdat het toen nog niet bestond maar dat verzoekers wel verwijzen naar de verklaringen betreffende buitengewone omstandigheden uit *“de migratienota van de onderhandelende kandidaat regeringspartijen”.*

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen: *“Aangaande het argument dat verzoekers wensen te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe voorwaarden komen met betrekking tot de regeling van het verblijf en hiervan een uittreksel van een nota voorleggen; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort”.*

Er wordt vooreerst op gewezen dat de Raad geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een regeerakkoord, dat beleidsintenties bevat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoekers zich hierop niet kunnen beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Hetzelfde geldt voor de in het vooruitzicht gestelde omzendbrief van de minister van Migratie- en asielbeleid.

Wat de duur van de asielprocedure betreft, wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op de omstandigheid dat deze een jaar en elf maanden duurde en dat de duur van de procedure bij de Raad van State niet wordt meegerekend.

Verzoekers zijn voorts van mening dat zij in aanmerking komen voor regularisatie op grond van het werkaanbod van verzoeker omdat *“de regering Leterme I in haar akkoord vermeldt dat mensen zonder papieren die een vaststaand werkaanbod kunnen voorleggen en aanwezig waren op het grondgebied op 31.03.2007, op basis hiervan een arbeids- en verblijfsvergunning zullen kunnen krijgen.”* Tevens stellen verzoekers het volgende: *“Minister van Werk Milquet bereidde reeds een KB voor waarin een arbeidsvergunning D wordt ingesteld voor deze personen. Het zou dan ook onlogisch zijn om intussen mensen die hiervoor duidelijk in aanmerking komen, uit te wijzen”.* Hierbij

stellen verzoekers het volgende: *“Verzoeker legde bij de aanvulling d.d. 04.12.2008 op het oorspronkelijke verzoekschrift een werkaanbod voor van (...)”*. Verzoekers uiten hierbij de volgende kritiek: *“De bestreden beslissing noemt “het zicht hebben op werk” geen buitengewone omstandigheid. Dit is echter al te gemakkelijk; hieruit blijkt geenszins waarom het voor de Belgische staat nog nodig of zelfs nuttig is om verzoekers naar hun land van herkomst te sturen om hen daar een verblijfsmachtiging te laten aanvragen, terwijl het goed mogelijk is dat zij op zeer korte termijn in aanmerking komen voor een verblijf als ‘economisch migrant’.”*

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit KB, zoals verzoekers zelf stellen, slechts een ‘voorbereidend werk’ uitmaakt en dat dit voorstel tot KB zich situeert binnen het kader van een ministerieel overleg op federaal vlak tussen de ministers die betrokken zijn bij het Migratie- en asielbeleid en de toenmalige eerste minister. Het voorstel tot KB, waar verzoekers zich in hun verzoekschrift op beroepen, maakt nog geen afdwingbare wetgeving uit. Bijgevolg kunnen verzoekers zich hierop niet beroepen om de wettigheid van de bestreden beslissing aan te vechten.

Betreffende het werkaanbod waarvan verzoekers melding hebben gemaakt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers op 4 december 2008 in een aanvulling op hun aanvraag om machtiging tot verblijf een werkaanbod voorlegden. Er wordt herhaald dat, zelfs al zou verzoeker een werkaanbod hebben, het regeerakkoord geen afdwingbare norm uitmaakt.

Waar verzoekers zich beroepen op het feit dat zij, ingevolge het werkaanbod van verzoeker, mogelijks op zeer korte termijn in aanmerking komen voor een verblijf als “economisch migrant” en hierbij lijken aan te voeren dat zij op een andere grond dan het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gerechtigd zouden zijn in België te verblijven, dient opgemerkt te worden dat verzoekers zelf de keuze maakten een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen en de Raad, bij het huidige beroep, zijn wettigheidstoezicht dient uit te oefenen op de beslissing van de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Bovendien laten verzoekers na uiteen te zetten op basis van welke andere wetsbepaling of regelgeving zij als “economisch migrant” gerechtigd zouden zijn in België te verblijven. Inzoverre dit argument van verzoekers tevens zou kaderen in hun uiteenzetting in het middel over het regeerakkoord Leterne I, wordt herhaald dat het regeerakkoord geen afdwingbare norm uitmaakt zodat verzoekers zich hierop niet kunnen beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren, zoals hoger in dit arrest werd uiteengezet.

Inzoverre verzoekers de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, dient te worden opgemerkt dat verzoekers nalaten uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepaling geschonden achten. In de mate dat in het tweede middel de schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, is het onontvankelijk.

Bijgevolg maken verzoekers met hun betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die noodzakelijk worden geacht bij het nemen van de beslissing. In de bestreden beslissing wordt duidelijk overwogen waarom verwerende partij de mening is toegedaan dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag niet in het buitenland kunnen indienen. De verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft in de bestreden beslissing op omstandige, correcte wijze geoordeeld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, op grond waarvan zij wettig tot haar besluit is gekomen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op terzake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de materiële en de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. De schending van artikel 62 en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

2.4. Verzoekers voeren vervolgens de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloftes die de overheid in een concreet geval zou doen.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Er wordt nogmaals herhaald dat de beleidsverklaringen van de toenmalige regering Letermé I geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaken. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoekers zich hierop niet kunnen beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen: *“Aangaande het argument dat verzoekers wensen te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe voorwaarden komen met betrekking tot de regeling van het verblijf en hiervan een uittreksel van een nota voorleggen; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort”*. De Raad merkt op dat deze motivering deugdelijk en pertinent is. Er kan in casu in hoofde van verzoekers geen sprake zijn van in hun hoofde gewekte rechtmatige verwachtingen, en bijgevolg evenmin van een schending van het vertrouwensbeginsel.

Uit het bovenvermelde volgt dat niet kan gesteld worden dat de gemachtigde van de minister niet gehandeld heeft in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen. Het rechtszekerheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de minister niet correct zouden zijn noch dat zijn gevolgtrekkingen kennelijk onredelijk zouden zijn.

Het eerste middel is, evenmin als het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partijen hebben geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.